TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. balandžio 28 d.*[i]

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Intelektinės nuosavybės teisės – Direktyva 2004/48/EB – 14 straipsnis – Sąvokos „bylinėjimosi išlaidos“ ir „kitos išlaidos“ – Neteismine tvarka pateiktas įspėjimas siekiant užtikrinti intelektinės nuosavybės teisės paisymą – Advokato paslaugų išlaidos – Kvalifikavimas – Nacionalinės teisės normos, kuriose tam tikromis sąlygomis ribojama padengtina šių išlaidų suma“

Byloje C-559/20

dėl *Landgericht Saarbrücken* (Sarbriukeno apygardos teismas, Vokietija) 2020 m. spalio 6 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2020 m. spalio 26 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Koch Media GmbH

prieš

FU

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas I. Jarukaitis, teisėjai M. Ilešič (pranešėjas) ir D. Gratsias,

generalinis advokatas M. Campos Sánchez-Bordona,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– *Koch Media GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwalt* A. Nourbakhsch,

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller, M. Hellmann ir U. Bartl,

– Europos Komisijos, atstovaujamos G. Braun, T. Scharf ir S. L. Kalėdos,

susipažinęs su 2021 m. lapkričio 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

* Proceso kalba: vokiečių.

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, 2004, p. 45; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32) 14 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Koch Media GmbH* ir FU ginčą dėl išlaidų, kurių *Koch Media* patyrė pasinaudojusi advokato paslaugomis tam, kad apgintų savo teises ir išsiųstų FU įspėjimą prieš pareikšdama ieškinį teisme, atlyginimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2004/48

3 Direktyvos 2004/48 10, 14 ir 17 konstatuojamosiose dalyse numatyta:

„(10) Šios direktyvos tikslas – suderinti teisės sistemas, kad [v]idaus rinkoje būtų užtikrintas aukštas, vienodas ir vieningas [intelektinės nuosavybės] apsaugos lygis.

<…>

(14) 6 straipsnio 2 dalyje, 8 straipsnio 1 dalyje ir 9 straipsnio 2 dalyje numatytas priemones reikia taikyti tik komerciniu mastu vykdomai veiklai. Tai neapriboja valstybių narių galimybių taikyti tas priemones ir kitokios veiklos atžvilgiu. Komerciniu mastu vykdoma veikla – tai veikla, vykdoma tiesioginei ar netiesioginei ekonominei ar komercinei naudai gauti; į ją paprastai neįeina veikla, kurią gera valia vykdo galutiniai vartotojai.

<…>

(17) Šioje direktyvoje numatytos priemonės, procedūros ir gynimo būdai kiekvienu atveju turėtų būti nustatomi taip, kad būtų tinkamai atsižvelgta į konkretaus atvejo specifines ypatybes, įskaitant kiekvienos intelektinės nuosavybės teisės savybes ir atitinkamais atvejais tyčinį ar netyčinį pažeidimo pobūdį.“

4 Šios direktyvos 1 straipsnyje „Objektas“ nustatyta:

„Ši direktyva nustato priemones, procedūras ir gynybos būdus užtikrinti intelektinės nuosavybės teisių gynimą. Šioje direktyvoje terminas „intelektinės nuosavybės teisės“ apima pramoninės nuosavybės teises.“

5 Minėtos direktyvos 2 straipsnio „Taikymo sritis“ 1 dalyje numatyta:

„Nepažeidžiant priemonių, kurios yra ar gali būti numatytos Bendrijos ar nacionalinės teisės aktuose, jei tokios priemonės yra palankesnės teisių turėtojams, šioje direktyvoje numatytos priemonės,

procedūros ir gynybos būdai yra taikomi 3 straipsnio nustatyta tvarka visiems intelektinės nuosavybės teisių pažeidimams, numatytiems Bendrijos ir (arba) atitinkamos valstybės narės nacionalin[ės] teisės aktuose.“

6 Tos pačios direktyvos II skyrių sudaro 3–15 straipsniai, susiję su Direktyvoje 2004/48 reglamentuojamomis priemonėmis, procedūromis ir gynybos būdais.

7 Direktyvos 2004/48 3 straipsnyje „Bendrasis įsipareigojimas“ nustatyta:

„1. Valstybės narės numato priemones, procedūras ir gynybos būdus, būtinus užtikrinti intelektinės nuosavybės teisių, kurioms taikoma ši direktyva, vykdymą [paisymą]. Tos priemonės, procedūros ir gynybos būdai turi būti sąžiningi, teisingi, neturi būti komplikuoti ar brangūs, ar sukelti nepagrįstą vėlavimą ar delsimą.

2. Tos priemonės, procedūros ir gynybos būdai taip pat turi būti veiksmingi, proporcingi ir atgrasantys; jie turi būti taikomi tokiu būdu, kad nebūtų sukuriamos kliūtys teisėtai prekybai ir numatytų apsaugos priemones nuo piktnaudžiavimo jomis.“

8 Šios direktyvos 13 straipsnyje „Žala“ nustatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingos teismo institucijos nukentėjusiojo asmens prašymu reikalautų pažeidėjo, kuris, žinodamas arba turėdamas pakankamą pagrindą žinoti, dalyvavo teises pažeidžiančioje veikloje, atlyginti teisių turėtojui žalą, kuri atitiktų faktiškai jo patirtus nuostolius dėl pažeidimo.

Nustatydamos nuostolių dydį, teismo institucijos:

a) atsižvelgia į visus atitinkamus aspektus, tokius kaip neigiamos ekonominės pasekmės, įskaitant negautas pajamas, kurių neįgijo nukentėjusioji šalis, neteisėtai gautą pažeidėjo naudą ir atitinkamais atvejais kitus ne ekonominius veiksnius, tokius kaip dėl pažeidimo teisių turėtojo patirtą moralinę žalą;

arba

b) kaip alternatyvą a punktui, jos gali atitinkamais atvejais nustatyti vienkartinę žalos atlyginimo sumą, remdamosi tokiais elementais kaip bent autorinis atlyginimas ar vienkartinis mokestis, kuris būtų sumokėtas, jei pažeidėjas būtų prašęs leidimo naudotis atitinkama intelektinės nuosavybės teise.

2. Kai pažeidėjas dalyvavo teises pažeidžiančioje veikloje nežinodamas arba neturėdamas pagrindo žinoti, valstybės narės gali nustatyti, kad teismo institucijos galėtų reikalauti atiduoti pelną arba atlyginti žalą, ir tai galėtų būti iš anksto nustatyta.“

9 Minėtos direktyvos 14 straipsnyje „Teismo [Bylinėjimosi] išlaidos“ nustatyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad laimėjusios šalies patirtas pagrįstas ir proporcingas teismo [bylinėjimosi] ir kitas išlaidas paprastai padengtų pralaimėjusioji šalis, jei tai neprieštarauja teisingumui.“

Direktyva 2001/29 /EB

10 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230; klaidų ištaisymas OL L 314, 2008, p. 16) 1 straipsnio „Taikymo sritis“ 2 dalyje numatyta:

„<…> ši direktyva nekeičia ir jokiu būdu nepaveikia egzistuojančių Bendrijos nuostatų dėl:

a) kompiuterinių programų teisinės apsaugos;

<…>“

11 Šios direktyvos 8 straipsnio „Nuobaudos ir teisių gynimo būdai“ 2 dalyje nurodyta:

„Kiekviena valstybė narė imasi priemonių, reikalingų užtikrinti, kad teisių turėtojai, kurių interesus paveikia jos teritorijoje atliekama pažeidžianti veikla [neteisėta veika], galėtų pareikšti ieškinį dėl nuostolių atlyginimo ir (arba) prašyti teismo draudimo, prireikus teises pažeidžiančios medžiagos konfiskavimo, taip pat 6 straipsnio 2 dalyje nurodytų įtaisų, gaminių ar jų sudedamųjų dalių konfiskavimo.“

Direktyva 2009/24/EB

12 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/24/EB dėl kompiuterių programų teisinės apsaugos (OL L 111, 2009, p. 16) buvo kodifikuota ir panaikinta 1991 m. gegužės 14 d. Tarybos direktyva 91/250/EEB dėl kompiuterių programų teisinės apsaugos (OL L 122, 1991, p. 42).

13 Direktyvos 2009/24/EB 1 straipsnio „Apsaugos objektas“ 1 dalyje nurodyta:

„Vadovaudamosi šios direktyvos nuostatomis, valstybės narės taiko kompiuterių programoms tokią autorių teisių apsaugą kaip ir literatūros kūriniams, apibrėžtiems [1886 m. rugsėjo 9 d. Berne pasirašytoje] konvencijoje dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos [(1971 m. liepos 24 d. Paryžiaus aktas), pataisytas 1979 m. rugsėjo 28 d.]. Šioje direktyvoje sąvoka „kompiuterio programa“ apima ir parengiamąją projektinę medžiagą.“

14 Minėtos direktyvos 7 straipsnio „Ypatingos apsaugos priemonės“ 1 dalyje numatyta:

„Nepažeisdamos 4, 5 ir 6 straipsnių nuostatų, valstybės narės pagal savo nacionalinius įstatymus numato atitinkamas teisines priemones prieš asmenis, kurie įvykdo bet kurį iš šių veiksmų:

a) išleidžia į apyvartą kompiuterio programos kopiją, žinodami arba pagrįstai manydami, kad tai neteisėta kopija;

<…>“

Vokietijos teisė

15 Pagrindinės bylos aplinkybėms taikomos redakcijos *Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz* (Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymas; *BGBl.* 1965 I, p. 1273; toliau – *UrhG*) 97a straipsnyje „Įspėjimas“ numatyta:

„1. Prieš pradėdama teismo procesą nukentėjusioji šalis turi pateikti pažeidėjui įspėjimą, kuriame būtų pareikalauta nutraukti atitinkamus veiksmus ir pasiūlyta galimybė išspręsti ginčą, jeigu būtų įsipareigota susilaikyti nuo tokių veiksmų, kartu nurodant atitinkamą netesybų sąlygą.

2. Įspėjime turi būti aiškiai ir suprantamai:

1) nurodytas nukentėjusiosios šalies vardas, pavardė arba įmonės pavadinimas, jei įspėjimą pateikia ne pati nukentėjusioji šalis, o jos atstovas;

2) tiksliai aprašytas teisės pažeidimas;

3) pateiktas išsamus reikalaujamos sumokėti sumos apskaičiavimas atsižvelgiant į tai, ar reikalaujama atlyginti žalą, ar kompensuoti išlaidas;

4) kai reikalaujama įsipareigoti susilaikyti nuo tam tikrų veiksmų, nurodyta, kiek siūlomas įsipareigojimas yra didesnis už pažeidimą, dėl kurio pateiktas įspėjimas.

Pirmajame sakinyje numatytų reikalavimų neatitinkantis įspėjimas neturi galios.

3. Jei įspėjimas yra pagrįstas ir atitinka 2 dalies pirmo sakinio 1–4 punktuose išdėstytus reikalavimus, galima reikalauti atlyginti būtinas išlaidas. Kai naudojamasi advokato paslaugomis, būtinų išlaidų, patirtų dėl jo užmokesčio (teisės aktuose nustatyti dydžiai), atlyginimas ribojamas suma, atitinkančia 1 000 EUR dydžio ginčo sumą, kai pareiškiamas ieškinys dėl veiksmų uždraudimo ir nutraukimo, jeigu įspėtas asmuo:

1) yra fizinis asmuo, besinaudojantis pagal šį įstatymą saugomais kūriniais ir (arba) objektais ne savarankiškai komercinei ar profesinei veiklai vykdyti; ir

2) nėra įpareigotas nutraukti tam tikrų veiksmų įspėjimą reiškiančio asmens reikalavimu pagal sutartį, įsiteisėjusį teismo sprendimą arba laikinąsias apsaugos priemones.

Antrame sakinyje nurodytas dydis taip pat taikomas tuo atveju, jei lygiagrečiai remiamasi teise uždrausti ir nutraukti tam tikrus veiksmus. Antras sakinys netaikomas, jei tas dydis nėra teisingas atsižvelgiant į specifines konkrečios bylos aplinkybes.

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

16 *Koch Media* yra intelektinės nuosavybės teisių, susijusių su kompiuteriniu žaidimu „This War of Mine“, turėtoja Vokietijos Federacinės Respublikos teritorijoje. Šis kompiuterinis žaidimas buvo pateiktas rinkai 2014 m. lapkričio mėn. ir, kaip teigia *Koch Media*, laimėjo Vokietijos

kompiuterinio žaidimo prizą. Sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nurodyta, kad kūrinio pardavimo atitinkamoje rinkoje kaina per pirmuosius mėnesius nuo jo pateikimo rinkai viršijo 30 eurų.

17 Manydama, kad pateikdamas visuomenei šį kompiuterinį žaidimą per savo interneto prieigą tam, kad jį būtų galima parsisiųsti keitimosi rinkmenomis platformoje naudojant lygiarangių (*peer-to-peer*) tinklą, fizinis asmuo FU padarė kelis jos intelektinės nuosavybės teisių pažeidimus, *Koch Media* įgaliojo advokatų kontorą ginti jos teises, be kita ko, išsiunčiant FU įspėjimą nutraukti neteisėtus veiksmus, kaip tai numatyta *UrhG* 97a straipsnyje.

18 2015 m. balandžio 9 d. raštu *Koch Media* advokatai pasiūlė FU susitarti taikiai ir įsipareigoti (antraip būtų taikomos netesybos) nebeteikti šio kompiuterinio žaidimo visuomenei suteikiant galimybę jį parsisiųsti dalijimosi rinkmenomis platformoje, taip pat atlyginti žalą.

19 Kadangi FU šiam pasiūlymui pritarė tik tiek, kiek jis buvo susijęs su įsipareigojimu nutraukti jo veiksmus, taip pat atsisakė atlyginti nuostolius, *Koch Media* pareiškė ieškinį dėl žalos atlyginimo *Amtsgericht Saarbrücken* (Sarbriukeno apylinkės teismas, Vokietija). Patenkindamas ieškinį šis teismas 2020 m. sausio 29 d. sprendime konstatavo, kad 2014 m. lapkričio 26–28 d. laikotarpiu FU per savo interneto prieigą bent trylika kartų suteikė galimybę parsisiųsti aptariamą kompiuterinį žaidimą rinkmenų dalijimosi rinkmenomis platformoje. Be to, minėtas teismas priteisė iš FU bylinėjimosi išlaidas, įskaitant 124 EUR sumą su palūkanomis, kurią *Koch Media* sumokėjo advokatui, kad šis, gindamas jos teisę, išsiųstų įspėjimą, reikalaudamas nutraukti veiksmus.

20 Manydama, kad jai turėtų būti atlygintos visos per ikiteisminę procedūrą dėl advokato paslaugų patirtos išlaidos, nagrinėjamu atveju sudarančios 984,60 EUR (ši suma atitinka 20 000 EUR ginčo sumą), *Koch Media* apskundė šį sprendimą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui *Landgericht Saarbrücken* (Sarbriukeno apygardos teismas, Vokietija).

21 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, kad Vokietijos teisėje išlaidų, patirtų dėl advokato paslaugų ikiteisminiame ginčo dėl intelektinės nuosavybės teisių gynybos etape įgyvendinant teisę pareikalauti nutraukti veiksmus, atlyginimas reglamentuotas *UrhG* 97a straipsnyje. Pagal šią nuostatą autorių teisių turėtojui, kurio teisės buvo pažeistos, iš principo gali būti atlyginamos „būtinos išlaidos“. Šiuo klausimu, iš *UrhG* 97a straipsnio 3 dalies antro sakinio matyti, viena vertus, kad Vokietijos teisės aktų leidėjas iš esmės nustato maksimalią nuo ginčo sumos skaičiuotiną 1 000 eurų sumą, padengtiną fizinių asmenų, o tai reikštų, kad didžioji dalis advokato paslaugų išlaidų tenka intelektinės nuosavybės teisių turėtojui. Kita vertus, iš *UrhG* 97a straipsnio 3 dalies ketvirto sakinio matyti, kad išimties tvarka kompetentingas teismas gali neatsižvelgti į šią viršutinę ribą „neteisingumo“ atveju. Tačiau iš *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija) jurisprudencijos matyti, kad tuo atveju, kai teisių, susijusių su naujais filmais, muzika ar DVD, turėtojas pasinaudoja savo teise reikalauti nutraukti veiksmus, ginčo suma bet kuriuo atveju yra didesnė nei 10 000 EUR.

22 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, pirma, ar išlaidos, susijusios su advokato paslaugomis pateikiant įspėjimą, kaip antai tos, dėl kurių kilo ginčas jo nagrinėjamoje byloje, priskirtinos prie Direktyvos 2004/48 14 straipsnyje nurodytų „bylinėjimosi išlaidų“, ar prie „žalos“, nurodytos šios direktyvos 13 straipsnyje, o gal jos visiškai nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

23 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, *UrhG* 97a straipsnyje nurodytu įspėjimu siekiama dvejopo tikslo: viena vertus, išvengti teismo proceso šalims taikiai išsprendžiant ginčą ir, kita vertus, jeigu pradedamas procesas, apsaugoti intelektinės nuosavybės teisės turėtoją nuo rizikos, kad iš jo bus priteistos bylinėjimosi išlaidos tuo atveju, jeigu jis pateiktų ieškinį dėl veiksmų nutraukimo prieš tai nepateikęs įspėjimo, nors atsakovas iš esmės pripažįsta jo ieškinio pagrįstumą.

24 Antra, jis siekia išsiaiškinti, ar, atsižvelgiant į paaiškinimus, pateiktus 2016 m. liepos 28 d. Sprendime *United Video Properties* (C-57/15, EU:C:2016:611), atitinkamos direktyvos turi būti aiškinamos taip, kad iš principo visos su įspėjimu susijusios išlaidos taip pat turi būti atlygintos, kai intelektinės nuosavybės teises pažeidė fiziniai asmenys, neturintys jokių profesinių ar komercinių interesų, ir ar tam tikri veiksniai gali lemti tik labai nedidelės šių išlaidų dalies atlyginimą. Jei atsakymas būtų teigiamas, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, kokios turėtų būti šios atlygintinos išlaidos.

25 Trečia, pagal Direktyvos 2004/48 14 straipsnį bylą laimėjusios šalies patirtas išlaidas dėl advokato paslaugų paprastai turėtų padengti pralaimėjusioji šalis, nebent teisingumas to neleidžia. Tačiau *UrhG* 97a straipsnio 3 dalies ketvirtame sakinyje numatytas atvirkštinis šios taisyklės ir jos išimties ryšys. Taigi pagal šią nuostatą su ginčo suma susijusi 1 000 EUR maksimali riba, taikoma nustatant bylinėjimosi išlaidas, netaikoma vieninteliu konkrečiu atveju, kai, atsižvelgiant į bylos aplinkybes, ši suma yra neteisinga.

26 Galiausiai šis teismas patikslina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikė atsižvelgdamas į nemažą skaičių jo nagrinėjamų ginčų dėl advokato paslaugų ikiteisminiame ginčo etape intelektinės nuosavybės teisių gynimo srityje atlyginimo ir kad siekiant juos išspręsti reikalingas Sąjungos teisės išaiškinimas, nes Vokietijos teismų praktika šioje srityje labai skirtinga.

27 Šiomis aplinkybėmis *Landgericht Saarbrücken* (Sarbriukeno apygardos teismas, Vokietija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. a) Ar Direktyvos [2004/48] 14 straipsnis aiškintinas taip, kad šioje nuostatoje būtinos advokato paslaugų išlaidos priskiriamos prie „bylinėjimosi išlaidų“ arba prie „kitų išlaidų“, kurių intelektinės nuosavybės teisių turėtojas, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2004/48 2 straipsnį, patiria dėl to, kad neteismine tvarka reikšdamas įspėjimą reikalauja, kad šių teisių pažeidėjas nutrauktų neteisėtus veiksmus?

b) Jei į 1 klausimo a punktą būtų atsakyta neigiamai: ar Direktyvos 2004/48 13 straipsnis aiškintinas taip, kad pagal šią nuostatą 1 klausimo a punkte nurodytos advokato paslaugų išlaidos priskiriamos prie žalos atlyginimo?

2. a) Ar Sąjungos teisė, pirmiausia atsižvelgiant į

– Direktyvos [2004/48] 3, 13 ir 14 straipsnius,

– Direktyvos [2001/29] 8 straipsnį ir

– Direktyvos [2009/24] 7 straipsnį,

aiškintina taip, kad intelektinės nuosavybės teisių turėtojas, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2004/48 2 straipsnį, iš esmės turi teisę reikalauti atlyginti visas 1 klausimo a punkte nurodytas advokato paslaugų išlaidas arba bent tinkamą ir didelę jų dalį, net jeigu:

– teises pažeidė fizinis asmuo, nevykdydamas savo profesinės ar komercinės veiklos, ir

– nacionalinės teisės aktuose tokiu atveju nustatyta, kad šios advokato paslaugų išlaidos paprastai atlyginamos tik remiantis sumažinta ginčo suma?

b) Jei į 2 klausimo a punktą būtų atsakyta teigiamai: ar [jame] minima Sąjungos teisė aiškintina taip, kad [jame] minėto principo, pagal kurį teisių turėtojui atlygintinos visos 1 klausimo a punkte minėtos advokato paslaugų išlaidos arba bent tinkama ir didelė jų dalis, išimtis svarstytina,

atsižvelgiant į kitus veiksnius (kaip antai kūrinio aktualumą, jo skelbimo trukmę ir tai, kad pažeidimą fizinis asmuo padarė veikdamas ne savo profesiniais ar komerciniais interesais),

net jei intelektinės nuosavybės teisių pažeidimą, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2004/48 2 straipsnį, sudaro keitimasis rinkmenomis (*filesharing*), t. y. kūrinys viešai skelbiamas siūlant jį nemokamai parsisiųsti visiems viešos mainų platformos, neturinčios skaitmeninių teisių valdymo sistemos (*digital rights managment*), dalyviams?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

28 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2004/48 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad intelektinės nuosavybės teisių turėtojo išlaidos, patirtos dėl jam atstovaujančio patarėjo paslaugų ginant šias teises neteismine tvarka, kaip antai išlaidos, susijusios su įspėjimu, patenka į sąvoką „bylinėjimosi išlaidos“, ar į sąvoką „kitos išlaidos“, kaip jos suprantamos pagal šią nuostatą. Jeigu tokios išlaidos nepatenka nė į vieną iš pirma nurodytų sąvokų, ar jos patenka į „žalos“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 13 straipsnį.

29 Kaip teigiama Direktyvos 2004/48 10 konstatuojamojoje dalyje, jos tikslas – suderinti valstybių narių teisės aktus, susijusius su intelektinės nuosavybės teisių gynimo būdais, kad vidaus rinkoje būtų užtikrintas aukštas, vienodas ir vientisas intelektinės nuosavybės apsaugos lygis.

30 Šiuo tikslu, kaip matyti iš Direktyvos 2004/48 1 straipsnio, ši direktyva nustato priemones, procedūras ir gynybos būdus, skirtus intelektinės nuosavybės teisių paisymui užtikrinti. Šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad minėtos priemonės, procedūros ir gynybos būdai yra taikomi visiems intelektinės nuosavybės teisių pažeidimams, numatytiems Sąjungos ir (arba) atitinkamos valstybės narės nacionalinės teisės aktuose.

31 Vis dėlto Direktyvos 2004/48 nuostatomis siekiama reglamentuoti ne visus su intelektinės nuosavybės teisėmis susijusius aspektus, o tik tuos, kurie susiję, pirma, su šių teisių paisymu ir, antra, jų pažeidimais, reikalaujant užtikrinti, kad egzistuotų veiksmingi teisinės gynybos būdai bet kokiam esamos intelektinės nuosavybės teisės pažeidimui išvengti, jam nutraukti ar jo pasekmėms pašalinti (2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, 73 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

32 Be to, priimdamas šią direktyvą Sąjungos teisės aktų leidėjas nusprendė apskritai atlikti minimalų suderinimą, kiek tai susiję su intelektinės nuosavybės teisių gynimu (2020 m. liepos 9 d. Sprendimo *Constantin Film Verleih*, C-264/19, EU:C:2020:542, 36 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

33 Vis dėlto, kaip savo išvados 44 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į Direktyvos 2004/48 tikslą užtikrinti aukštą intelektinės nuosavybės apsaugos lygį, ji taikoma ir teismo procesams, ir neteisminės procedūroms, nes šių dviejų rūšių procedūros gali būti būtinos intelektinės nuosavybės teisių paisymui užtikrinti.

34 Taigi Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad savarankiška procedūra prieš pareiškiant ieškinį dėl žalos atlyginimo, kaip antai prašymas suteikti informaciją, kai pagal Direktyvos 2004/48 8 straipsnio 1 dalies c punktą ieškovas interneto prieigos teikėjo prašo informacijos, leidžiančios nustatyti jo klientus, kad galėtų veiksmingai pareikšti ieškinį tariamiems pažeidėjams, atitinka šioje nuostatoje numatytą kriterijų, t. y. kad toks prašymas būtų susijęs su „reikalavimu dėl intelektinės nuosavybės teisių pažeidimo“ (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 17 d. Sprendimo *M.I.C.M.*, C-597/19, EU:C:2021:492, 81 ir 82 punktus).

35 Kadangi įspėjimo neteismine tvarka procedūra yra taikaus susitarimo paieška prieš pareiškiant ieškinį teisme, negalima teigti, kad ji nepatenka į Direktyvos 2004/48 taikymo sritį.

36 Dėl klausimo, ar su įspėjimu susijusios išlaidos patenka į sąvokas „bylinėjimosi išlaidos“, „kitos išlaidos“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos 2004/48 14 straipsnį, ar į sąvoką „žala“, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 13 straipsnį, reikia konstatuoti, kad Direktyvos 2004/48 14 straipsnio formuluotė apima ne tik „bylinėjimosi išlaidas“, kaip jos suprantamos siaurąja šio žodžio prasme, bet ir „kitas išlaidas“, kurias patyrė „laimėjusi šalis“.

37 Šia nuostata siekiama sustiprinti intelektinės nuosavybės apsaugos lygį, vengiant, kad nukentėjusioji šalis būtų atgrasyta inicijuoti teismo procesą savo teisėms apsaugoti (2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, 77 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

38 Konkretus tikslas, kurio siekiama šia nuostata, visiškai atitinka tikslą, kurio apskritai siekiama Direktyva 2004/48, t. y. suderinti valstybių narių teisės aktus, kad būtų užtikrintas aukštas, vienodas ir vientisas intelektinės nuosavybės apsaugos lygis. Vadovaujantis minėtais tikslais, intelektinės nuosavybės teisių pažeidėjas paprastai turi atsakyti už visas finansines savo elgesio pasekmes (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 18 d. Sprendimo *Realchemie Nederland*, C-406/09, EU:C:2011:668, 49 punktą).

39 Atsižvelgiant į šiuos tikslus bei į plačią ir bendro pobūdžio Direktyvos 2004/48 14 straipsnio formuluotę, kurioje nurodyta „laimėjusi šalis“ ir „pralaimėjusioji šalis“ ir nepatikslinta, kokios rūšies procedūrai konkrečiai turi būti taikoma jame nustatyta taisyklė, taip pat nenustatytas su ja susijęs apribojimas, ši nuostata taikytina bylinėjimosi išlaidoms, patirtoms per bet kurią procedūrą, patenkančią į šios direktyvos taikymo sritį (2015 m. liepos 16 d. Sprendimo *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, 78 punktas).

40 Vis dėlto, jeigu Direktyvos 2004/48 14 straipsnis būtų aiškinamas plačiai, t. y. taip, kad jame numatyta, kad bylą pralaimėjusi šalis paprastai turi atlyginti laimėjusiosios šalies išlaidas, nepatikslinant šių išlaidų pobūdžio, kiltų grėsmė, kad šio straipsnio taikymo sritis taptų pernelyg plati ir dėl to šios direktyvos 13 straipsnis būtų neveiksmingas (2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *United Video Properties*, C-57/15, EU:C:2016:611, 36 punktas).

41 Būtent dėl šios priežasties Teisingumo Teismas 2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *United Video Properties* (C-57/15, EU:C:2016:611) 36 punkte nusprendė, kad Direktyvos 2004/48 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad „kitos išlaidos“, kaip jos suprantamos pagal šią nuostatą, apima tik tas išlaidas, kurios tiesiogiai ir glaudžiai susijusios su atitinkamu teismo procesu.

42 Nors, kaip nuspręsta 2016 m. liepos 28 d. Sprendime *United Video Properties* (C-57/15, EU:C:2016:611), atsižvelgiant į bylos, kurioje priimtas šis sprendimas, ypatybes, „kitos išlaidos“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos 2004/48 14 straipsnį, turi atitikti šiuos kriterijus, kad būtų atlygintinos, tai dar labiau galioja šioje nuostatoje nurodytoms „bylinėjimosi išlaidoms“.

43 Dėl klausimo, ar su įspėjimu susijusios išlaidos yra „bylinėjimosi išlaidos“, ar „kitos išlaidos“, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos 2000/48 14 straipsnį, reikia konstatuoti, kad nors tiesa, jog su įspėjimu susijusios išlaidos negali būti laikomos „bylinėjimosi išlaidomis“, kaip jos suprantamos pagal šią nuostatą, nes tokiame etape joks ginčas teisme dar nenagrinėjamas, pagal Direktyvą 2004/48 niekas nedraudžia, kad šios išlaidos būtų kvalifikuojamos kaip „kitos išlaidos“, nepaisant tos aplinkybės, kad tame ikiteisminiame etape dar neaišku, ar intelektinės nuosavybės teisės turėtojas vėliau inicijuos procesą teisme arba ar tariamas pažeidėjas priims taikaus susitarimo pasiūlymą.

44 Kadangi įspėjimo procedūra yra procedūra, būtina siekiant užtikrinti intelektinės nuosavybės teisių gynybą, kuria siekiama išvengti vėlesnio teismo proceso arba jį tiesiog pakeisti, reikia manyti, kad dėl tų pačių priežasčių, kaip nurodytos šio sprendimo 32–35 punktuose, išlaidos, susijusios su pagalba ir atstovavimu šioje procedūroje, patenka į sąvoką „kitos išlaidos“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2004/48 14 straipsnį.

45 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2004/48 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad intelektinės nuosavybės teisių turėtojo išlaidos, patirtos dėl jam atstovaujančio patarėjo paslaugų siekiant užtikrinti šių teisių gynybą neteismine tvarka, kaip antai išlaidos, susijusios su įspėjimu, patenka į sąvoką „kitos išlaidos“, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą.

Dėl antrojo klausimo

46 Visų pirma primintina, kad, nacionaliniams teismams ir Teisingumo Teismui bendradarbiaujant, kaip numatyta SESV 267 straipsnyje, pastarasis turi pateikti nacionaliniam teismui naudingą atsakymą, kuris leistų priimti sprendimą jo nagrinėjamoje byloje. Į tai atsižvelgdamas Teisingumo Teismas prireikus turi performuluoti jam pateiktus klausimus (2021 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, 42 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

47 Būtent dėl šios priežasties reikia manyti, kad antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2004/48 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiamos nacionalinės teisės normos, kuriose numatyta, kad tuo atveju, kai fizinis asmuo intelektinės nuosavybės teisės pažeidimą padaro vykdydamas ne savo profesinę ar komercinę veiklą, šioje nuostatoje numatytų „kitų išlaidų“ atlygintina suma, kurios

gali reikalauti šios teisės turėtojas, yra fiksuoto dydžio, apskaičiuojama remiantis šiose teisės normose ribojama ginčo suma, nebent nacionalinis teismas, atsižvelgdamas į nagrinėjamo atvejo specifines ypatybes, mano, kad tokio ribojimo taikymas yra neteisingas. Jei atsakymas būtų teigiamas, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat nori sužinoti, į kokius veiksnius jis prireikus turi atsižvelgti, siekdamas nustatyti, ar šios išlaidos yra pagrįstos ir proporcingos, kaip tai suprantama pagal šį 14 straipsnį.

48 Pirma, pagal Direktyvos 2004/48 14 straipsnį reikalaujama, kad bylą laimėjusios šalies patirtas pagrįstas ir proporcingas bylinėjimosi ir kitas išlaidas paprastai padengtų pralaimėjusioji šalis.

49 Viena vertus, pagal šios direktyvos 14 straipsnį valstybės narės įpareigojamos užtikrinti, kad būtų padengiamos tik „pagrįstos“ bylinėjimosi išlaidos. Šis reikalavimas, taikomas tiek „bylinėjimosi išlaidoms“, tiek „kitoms išlaidoms“, kaip jos suprantamos pagal šią nuostatą, atspindi Direktyvos 2004/48 3 straipsnio 1 dalyje numatytą bendrąjį įsipareigojimą, kad valstybės narės turi, be kita ko, užtikrinti, kad šioje direktyvoje nurodytos būtinos intelektinės nuosavybės teisių apsaugai priemonės, procedūros ir gynybos būdai nebūtų pernelyg brangūs (šiuo klausimu žr. 2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *United Video Properties*, C-57/15, EU:C:2016:611, 24 punktą).

50 Taigi Teisingumo Teismas nusprendė, kad nėra pagrįstos pernelyg didelės išlaidos, patirtos dėl neįprastai didelio užmokesčio, dėl kurio susitarė bylą laimėjusi šalis ir jos advokatas, arba išlaidos, patirtos dėl to, kad advokato paslaugos nebuvo būtinos siekiant užtikrinti atitinkamos intelektinės nuosavybės teisės gynimą (šiuo klausimu žr. 2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *United Video Properties*, C-57/15, EU:C:2016:611, 25 punktą).

51 Kita vertus, Direktyvos 2004/48 14 straipsnyje numatyta, kad bylinėjimosi išlaidos ir kitos išlaidos, kurias turi padengti pralaimėjusioji šalis, turi būti „proporcingos“.

52 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas nusprendė, kad tai, ar šios išlaidos yra proporcingos, negali būti vertinama neatsižvelgiant į bylą laimėjusios šalies faktiškai patirtas advokato pagalbos išlaidas, jeigu jos yra pagrįstos, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 49 punktą. Iš tikrųjų, nors proporcingumo reikalavimas nereiškia, kad bylą pralaimėjusi šalis būtinai turi padengti visas kitos šalies patirtas išlaidas, vis dėlto pagal šį reikalavimą bylą laimėjusi šalis turi turėti teisę į tai, kad jai būtų atlyginta bent pakankamai didelė ir tinkama jos faktiškai patirtų pagrįstų išlaidų dalis (šiuo klausimu žr. 2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *United Video Properties*, C-57/15, EU:C:2016:611, 29 punktą).

53 Be to, kalbant konkrečiai apie fizinio asmens, kuris pažeidė intelektinės nuosavybės teisę vykdydamas ne komercinę ar profesinę veiklą, situaciją, reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš Direktyvos 2004/48 14 konstatuojamosios dalies, sąlyga, kad pažeidimai turi būti padaryti komerciniu mastu, kad patektų į šios direktyvos taikymo sritį, turi būti taikoma tik priemonėms, susijusioms su įrodymais, priemonėms dėl teisės į informaciją ir jos II skyriuje numatytoms laikinosioms ir prevencinėms priemonėms, nepažeidžiant valstybių narių galimybės taikyti šias priemones, ir veiksmams, kurie nėra atlikti komerciniu mastu (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 17 d. Sprendimo *M.I.C.M.*, C-597/19, EU:C:2021:492, 88 punktą).

54 Vis dėlto ši sąlyga netaikoma Direktyvos 2004/48 14 straipsnyje numatytoms „bylinėjimosi išlaidoms“ ir „kitoms išlaidoms“. Taigi remiantis šia nuostata individualūs pažeidėjai gali būti įpareigoti atlyginti intelektinės nuosavybės teisių turėtojui visas šias išlaidas, jeigu jos yra pagrįstos ir proporcingos (pagal analogiją žr. 2021 m. birželio 17 d. Sprendimo *M.I.C.M.*, C-597/19, EU:C:2021:492, 89 punktą).

55 Vis dėlto Teisingumo Teismas pripažino, kad, kai valstybės narės į savo vidaus teisės sistemą perkelia Direktyvos 2004/48 14 straipsnyje numatytą bendrąją taisyklę, jos gali numatyti fiksuotus tarifus. Tiesa, jis patikslino, kad šie tarifai turi užtikrinti, kad išlaidos, kurias pagal nacionalinės teisės aktus, kuriais atliktas perkėlimas į nacionalinę teisę, gali būti nurodoma padengti pralaimėjusiai šaliai, būtų pagrįstos ir kad maksimalios sumos, kurių gali būti reikalaujama kaip šių išlaidų atlyginimo, nebūtų pernelyg mažos, palyginti su įprastai advokato intelektinės nuosavybės srityje taikomais tarifais (šiuo klausimu žr. 2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *United Video Properties*, C-57/15, EU:C:2016:611, 25, 26, 30 ir 32 punktus).

56 Iš tiesų, jei iš pažeidėjo būtų galima priteisti tik nedidelę dalį pagrįstų advokato paslaugų išlaidų, kurių patyrė pažeistos intelektinės nuosavybės teisės turėtojas, ieškinio dėl teisių pažeidimo atgrasomasis poveikis gerokai sumažėtų, priešingai, nei siekiama
Direktyvos 2004/48 3 straipsnio 2 dalyje įtvirtintu bendruoju įsipareigojimu ir pagrindiniu ja siekiamu tikslu – vidaus rinkoje užtikrinti aukštą intelektinės nuosavybės apsaugos lygį; šis tikslas aiškiai įtvirtintas šios direktyvos 10 konstatuojamojoje dalyje, atsižvelgiant į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 17 straipsnio 2 dalį (šiuo klausimu žr. 2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *United Video Properties*, C-57/15, EU:C:2016:611, 27 punktą).

57 Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar numatoma bylinėjimosi išlaidų, kurios gali būti sumokėtos intelektinės nuosavybės teisių turėtojui, suma gali atgrasyti nuo jo teisių gynimo teisme, atsižvelgiant į jam tenkančias neteismines išlaidas ir jų reikalingumą pagrindiniam ieškiniui dėl žalos atlyginimo (šiuo klausimu žr. 2016 m. birželio 9 d. Sprendimo *Hansson*, C-481/14, EU:C:2016:419, 63 punktą).

58 Antra, be atlygintinų išlaidų pagrįstumo ir proporcingumo kontrolės, Direktyvos 2004/48 14 straipsnyje numatyta, kad bendra šių išlaidų paskirstymo taisyklė netaikoma, jei teisingumas draudžia nurodyti pralaimėjusiai šaliai atlyginti laimėjusios šalies patirtas išlaidas, net jeigu jos yra pagrįstos ir proporcingos.

59 Teisingumo Teismas nusprendė, kad ši nuostata apima nacionalinės teisės normas, pagal kurias teismui leidžiama konkrečiu atveju, kai bendros tvarkos bylinėjimosi išlaidų srityje taikymas lemtų teisingumui prieštaraujantį rezultatą, padaryti bendros taisyklės išimtį. Vis dėlto jis patikslino, kad teisingumu negalima pateisinti bendro ir besąlygiško galimybės atlyginti konkrečią ribą viršijančias išlaidas atėmimo (šiuo klausimu žr. 2016 m. liepos 28 d. Sprendimo *United Video Properties*, C-57/15, EU:C:2016:611, 31 punktą).

60 Trečia, pagal Direktyvos 2004/48 14 straipsnį, siejamą su jos 17 konstatuojamąja dalimi, nacionalinės teisės normose, kuriomis perkeliamas 14 straipsnis, bet kuriuo atveju turi būti leidžiama teismui, atsakingam už bylinėjimosi išlaidų priteisimą, atsižvelgti į specifines konkretaus atvejo ypatybes.

61 Taigi, kaip į šias specifines savybes, nacionalinis teismas galėtų, be kita ko, atsižvelgti į kūrinio aktualumą, paskelbimo trukmę, į tai, kad teisių pažeidimą padarė fizinis asmuo, vykdydamas ne savo profesinę ar komercinę veiklą, ir, kaip matyti iš Direktyvos 2004/48 17 konstatuojamosios dalies, į atitinkamos intelektinės nuosavybės teisės savybes, jei reikia, tyčinį ar netyčinį pažeidimo pobūdį.

62 Be to, šis atsižvelgimas į konkretaus atvejo specifines ypatybes taip pat reikalauja, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, remdamasis Direktyvos 2004/48 3 straipsnyje numatytu bendruoju įsipareigojimu, galėtų patikrinti, be kita ko, ar prašymas priteisti išlaidas,

patirtas dėl atstovo paslaugų už parengtą įspėjimo raštą, yra lojalus, teisingas ir sąžiningas (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 17 d. Sprendimo *M.I.C.M.*, C-597/19, EU:C:2021:492, 93 ir 94 punktus).

63 Kiek tai susiję su pagrindinėje byloje nagrinėjamomis nacionalinės teisės normomis, t. y. *UrhG* 97a straipsniu, reikia pažymėti, kad atlygintinos išlaidos mažinamos taikant joms maksimalią 1 000 eurų ginčo sumą tuo atveju, kai asmuo, kuriam buvo skirtas įspėjimas, yra fizinis asmuo, kuris nenaudoja saugomų kūrinių ar kitų objektų savo komercinei arba savarankiškai profesinei veiklai. Vis dėlto, šio 97a straipsnio 3 dalies ketvirtame sakinyje numatyta išimtis tuo atveju, kai ši vertė yra neteisinga, atsižvelgiant į konkrečias bylos aplinkybes.

64 Pagal Direktyvos 2004/48 14 straipsnį tokios teisės normos nedraudžiamos, jeigu jomis siekiama užtikrinti, kad pralaimėjusios šalies padengtinos išlaidos būtų pagrįstos ir proporcingos, su sąlyga, kad jomis teismui, atsakingam už bylinėjimosi išlaidų priteisimą, suteikiama galimybė atsižvelgti į konkretaus atvejo specifines ypatybes.

65 Šiomis aplinkybėmis į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 2004/48 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį nedraudžiamos nacionalinės teisės normos, kuriose numatyta, kad tuo atveju, kai fizinis asmuo intelektinės nuosavybės teisės pažeidimą padaro vykdydamas ne savo profesinę ar komercinę veiklą, šioje nuostatoje numatytų „kitų išlaidų“ atlygintina suma, kurios gali reikalauti šios teisės turėtojas, yra fiksuoto dydžio, apskaičiuojama remiantis šiose teisės normose ribojama ginčo suma, nebent nacionalinis teismas, atsižvelgdamas į nagrinėjamo atvejo specifines ypatybes, mano, kad tokio ribojimo taikymas yra neteisingas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

66 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

1. **2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad intelektinės nuosavybės teisių turėtojo išlaidos, patirtos dėl jam atstovaujančio patarėjo paslaugų siekiant užtikrinti šių teisių gynybą neteismine tvarka, kaip antai išlaidos, susijusios su įspėjimu, patenka į sąvoką „kitos išlaidos“, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą.**

2. **Direktyvos 2004/48 14 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį nedraudžiamos nacionalinės teisės normos, kuriose numatyta, kad tuo atveju, kai fizinis asmuo intelektinės nuosavybės teisės pažeidimą padaro vykdydamas ne savo profesinę ar komercinę veiklą, šioje nuostatoje numatytų „kitų išlaidų“ atlygintina suma, kurios gali reikalauti šios teisės turėtojas, yra fiksuoto dydžio, apskaičiuojama remiantis šiose teisės normose ribojama ginčo suma, nebent nacionalinis teismas, atsižvelgdamas į nagrinėjamo atvejo specifines ypatybes, mano, kad tokio ribojimo taikymas yra neteisingas.**

Parašai.

[1] — 47, 65 punktuose, rezoliucinės dalies 2 punkte padaryti pataisymai paskelbus šį tekstą pirmą kartą.